

Бояхъ се много отъ бѣлитѣ. Презъ нощъта ги сънувахъ, а заговорваха ли за тѣхъ, разтрепервахъ се. Разправяха ни че идватъ съ голѣми лодки, купуватъ мжже, жени и деца и ги откарватъ надалечъ задъ морето.

Когато у насъ споменаваха дявола, прибавяха четоу е бѣлъ.

Следъ всичко това можете да разберете, какъвъ ужасъ изпитахъ, когато видѣхъ за пръвъ пжтъ европейски корабъ въ нашия заливъ.

Една сутринъ забелязахме въ морето огроменъ корабъ. Всички хора отъ селото наизкачаха на брѣга да гледатъ грамадната лодка, която никакъ не приличаше на нашитѣ лодки. Изведнажъ отъ нея избухна димъ, после се чу страшенъ трѣсъкъ, като гръмъ. После отъ тази голѣма лодка се отдѣлиха много малки и заплуваха къмъ нашия брѣгъ.

— Бѣли! Бѣли! Бѣли идватъ у насъ! — Чуваше се отъ всички страни.

Чудно ми се видѣ, че не всички хора въ селото се боятъ отъ страшнитѣ гости. Нѣкои мжже (отъ тѣхъ бѣше и баща ми) като че се радваха на идването имъ. Не смѣяхъ да разпитвамъ никого, [но щомъ видѣхъ отворотелнитѣ лица на бѣлитѣ хора, толкова се уплашихъ, че избѣгахъ въ близката гора и престояхъ тамъ, скритъ въ храститѣ, цѣли три дни.

На четвъртия день ме намѣри майка ми съ помощъта на съседкитѣ си. На шията си всички имаха гердани отъ мѣниста, а на ржцетѣ си гривни. Едва ги познахъ. Тѣ ми разправиха, че тоя пжтъ бѣлитѣ не дошли да взиматъ хора, ами купили отъ нашитѣ златенъ пѣсъкъ, слонова кость и тигрови кожи. Въ замѣна имъ дали огледалца, ножове, мѣниста и главно „огнена